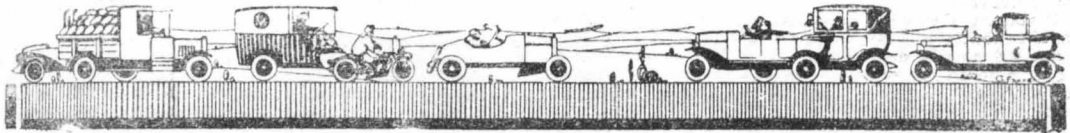


ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ



ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑ Δ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογένειας» τιμάται παυτού δραχμάς 4. Η αδιαίρετος υπερτίμησις των παρὰ τῶν ὑποπρωκτορείων απαγορεύεται.

Ἡ ἰσὴ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπιστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδυασμένη ἰσὴ δικαιοσύνητος κρίσις ἐκ δραχμῶν λέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ἰσὴ δὴν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προηγηθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ τὰς τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φυλίων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰσθήσει τιμῆς.

Α. Παπακόστα ν. Τὸ ποίημά σας «Βαρκοῦλα» ἀρετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιεῖθῃ ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ. — Ὁλύγαν Φουρῶν... Πειραῖα. Πέστε πῶς φίλο σας νὰ γράφῃ καὶ νὰ στείλῃ τὴ γνώμη του περὶ τῆς ἰσονικῆς οὐζῶντος ἐπὶν «Οἰκογένειας», ἢ ὅποια ἀρχίσει σὺν τῇ ἔρευνᾳ, μὲ ἀλλετὰ ἔδρα, γιὰ τὴς καλύτερας ἀπαντήσεως. — Α. Β. — Ἐνταῦθα. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας καλὸ κάμας, ἐν τῇ ἀπόκριτί του, τὸ πρῶτο, μὲ τὸν τίτλον «Ποίημα». Ἰδοῦ :

ΠΟΙΗΜΑ

Ἔλα νὰ πῶς κάττον,
σὲ μὴ ἀνοργαλιά,
τὸ κῆμα νὰ χαιδεύῃ
τὰ μαῦρα σου μαλλιά.
Καὶ τὰ ὄμματα σου μάτια,
φροχὴ μου, νὰ φιλοῦ,
νὰ λιώνουν ἀπὸ Σῆλενα
τ' ἄστεια στὸ γυῶδ...

Τὸ δεύτερο λυρικό σας ποίημα μέτρον καὶ τὸ τρίτον, τὸ σατυρικόν, κάμας. Φαίνεται, δηλαδὴ — γὰρ νὰ εἴμαστε εὐκρινεῖς — ὅσῳ νὰ μὴ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἴδιο στιχογράφον. Γιὰτὶ ἄραγε; ... Νέαν Ἀύγην, Μᾶς γράφετε, πολὺ πολὺ ἄρατα, περὶ τῶν ποιημάτων σας :

«Μπουκέτος μου, σοῦ ξαναστεῖλα κα' ἄλλα τρίτεια φροχῶτα, ἀλλὰ μοῦ εἶπες πὺς ἦσαν «ἐμυρμασε». Τώρα λοιπόν, ποῦ τὸ δένδρον τῆς φαντασίας μου ξαναβῆθισε, σοῦ ξαναστεῖνω, Ἀναμιασέ τὰ καί...τὰ πάρο ἰσομῶν ὡς νὰ γίνῃ ἡ ὀνομασία...μὲ...»

Δυστυχῶς, διποισιν, πρέπει νὰ κάμει ἄλλη ὑπομονή. Τὰ νέα ποιήματά σας ἀμπαθῆ, ὅλλὰ ὄχι καὶ τέλεια. Ἰδοῦ, παραδείγματος χάριν :

ΠΟΙΟΣ ;

Ποῦς τὴ καρδιά μου τὴ φτωχὴ
μ' ἀγάθῃ θὰ γεμίσει ;
Στὴν πονεμένη μου φροχὴ
βέλτισμο ποῦς θὰ χύσῃ ;
Ποῦς θὰ ἔξηράνῃ τὴν πληγὴ,
ποῦ μ' ἀνοῖξεν ὁ πόνος ;
Δὲν βροῖαται γιὰτὸς στὴ γῆ,
γιὰτὸς μου σὺ 'σαι μόνος !
Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ διαβάσει
τε ποίημα, γράφετε, διορθώσετε, τὴ
λειπομένη τῶς στιχοῦς σας καὶ οἱ
κόποι σας δὲν θὰ πάνε χαμένον, νὰ
εἴπω βεβαίᾳ περὶ αὐτοῦ. — Θλίμ-
μὲν ἢν Καραβιάν, Καλλιθέον.
Μᾶς γράφετε ἐπὶν ἐπιστολῇ σας :

Ἀγαθὸ μου «Μπουκέτος»,
ἔβια ἕνας ἀπὸ τοὺς ταπεινοῦς
σου ἀναγνώσταις, διὰ καὶ ἀπεφά-
σασα μ' ἐγὼ νὰ στείλω δέγματα
τῆς λογοτεχνικῆς καὶ ποιητικῆς
μου ἀσολήσεως, νὰ μοῦ πῆς τὴν
γνώμη σου, ἐνθεσμοῦ δὲ ἰσοση-
οικτῆς σου ὅπως εἴμαι, θέλω καὶ
γὼ νὰ περισσοτέρα ἐπιμέλεια νὰ
ἐξετάσῃς αὐτὰ τὰ δέγματα καὶ
θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ τὰ διδῶ δημο-
σιωμῆν ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ.

Καὶ σὲ σὰς, δυστυχῶς, ἔχομε νὰ ποῦμε ὅτι λέμε παραπάνω καὶ ἐπὶν Ἄλγην. Τὸ πρῶτο ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχῆς, Πολὺ κοινόν. Καὶ τὸ ποίημα σας ὄμως κατώτερον τοῦ περῶ. Ἀναθασμένο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἀκατανόητον ἐκ μερικῶν σημείων, ἀντιποιητικὸν ἀκόμη. Καὶ νὰ :

Η ΘΥΜΗΣΙΣ

Ἡ θύμησις, Στιγμῆς χαρᾶς μοῦ φέρνει ἀπὸ πρῶτα,
λημονιτῆς ποῦ πέρασαν ὡσάν πνοὴ ἀγέρα,
καὶ στάθηκαν μακρὰ ὡσάν σίννερο νεφέλη,
συνήθως πρὶ ἢ καρδιά καὶ δὲν τὴν μέλει.
Κι' αὐτὴν τὴν κῆθη μου ἔλλιδα ποῦ πλάσα καὶ χάρη
γοργώφτερη ἢ θύμῃ ἀπ' τὸ μαλὸ μου ἔχει πάρει,
μὲ σίκασε βροχῆς ἀνεμοστρόβιλος στὰ βῆθ
καὶ πολεμὰ γιλιότρατα, πεισματὰ καὶ νὰ λήθῃ
ἢ καὶ ἐνθέρησῃ ἀπ' τὴν καρδιά ποῦ συντεπνεῖ.
Ἐχρόλενος ἀπ' τὰ γιλιόνερα τὰ βράδια ποῦ θοσῶ
σὰ μεγαλῆα λάντα τριγύφου μου στίβιζόν
μὲ κάμουνε σὺν καλιμὰ σ' ἔρημο κάματο νὰ γιγῶ,
μοῦ φέρνουν κόποις μὲν κῶς σ' αὐτοῖς μὲ σικωρῶζον.

Βαρναλῆς σὶη σικαλῶν τοῦ δά-
(σοῦς ποῦ πηγαίνω
βλέτω τριγύφου μου δειντὰ χρο-
νῶν ἀπομεινάρα,
τὰ φῶλα τοῦς θροσῶν βαθυσιά-
ζων. Ἀνασάινω
τοῖς λογομοῖς μου πῆνονε καὶ
ἰπάλι μοῦ τοῦς φέρνουν
γλῶσα μὲ ναυορῶζον τὴν λήθῃ
(μου ὕψαινον.
Μαῦρα παλάτια χριεῖς ὁ πόνος
(στὴν καρδιά μου,
καὶ μαῦρα γίνω δάκρυα, ἔξελιπε ἢ
(χαρὰ μου.
Καὶ ἀτελεῖς γροφῶ, φτεροκομῆνο
(χελιδόνι,
ἀστεῖρεντα ἔγιναν γὰρ μὲ τὰ βά-
(σανα, οἱ πόνου.

Σταματήστε λοιπὸν νὰ γράφετε στι-
χοῦς. Καὶ ἀρχίστε νὰ διαβάσετε. Ἐ-
τοι ἴσως ἐπιτύχετε κάτι ἐν καιρῷ. —
Τζόκεο, Καμάας. Καὶ σὲ σὰς,
οἴλε κόριε, ἔχομε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο :
Πάρτε νὰ γράφετε στιχοῦς. Γιὰτὶ :
Νὰ, πρῶτο - πρῶτο, τὸ ποίημά σας :

ΤΟ ΘΑΜΠΕΡΟ ΦΕΓΓΑΡΙ !

Πῆς μου φεγγάρι μου χρῶσθ,
καὶ πολὺ ἀγαπημένο ;
Ὡς φῶς ἀπόψε γιὰτὶ εἶνε θαμπερῶ,
λές κα' εἶσαι λυπημένο ;
Μήπως καὶ σὺ φεγγάρι μου,
τὸν πόνου μου γνωρίζεις
καὶ ἀπ' τὴν λήθη σου θαμπερῶ,
τὸ φῶς σου μοῦ χαρίζεις ;
Ἡ φεγγάρι μου χρῶσθ,
καὶ πολὺ ἀγαπημένο...
ὅπως καὶ γὼ καὶ σὺ
μὴν εἶσαι ἐρωτευμένο...
Ἐάν μέχρι ἐδῶ τὸ θεωρεῖς ὀ-
μιτελεῖς, γράφω καὶ ἄλλο :
Ἐάν ἐρωτευμένο
φεγγάρι μου εἶσαι στάσου.
Νὰ σοῦ πῶ διὰ λόγια
ποῦ θὰ τὰ βρῆς μπροστά σου.
Πρῶτα ἀπ' τὴν ἀγάθῃ σου,
κεῖτα τὴν ἀμορφῆ σου,
γιὰτ' ἂν ποτὲ σιμῆθῃ,
τὸ φῶς σου γὰ νὰ ὀσθῃ,
νὰ σὲ κεντῆθῃ πὰ κανεῖς,
ποτὲ δὲν θὰ γιγῶθῃ...

Καὶ κόρα ἀκούστε μας : Μὴ γρά-
φετε στιχοῦς. Ἡ ποιητικὴ δὲν εἶνε πα-
ρὰ πολυτέλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς μας, ποῦ
μπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαμβάνετε διαβά-
ζοντας ποιήματα, τὰ ὅποια ὀλίγοι ἐ-
νοούμενοι τῶν Θεῶν γράφουν. Δὲν εἶ-
νε δυνατόν νὰ γράφουν ὀλοὶ στιχοῦς,
γιὰτὶ τότε δὲν ἔθγε ἀξία ἡ ποιητικὴ.



ΑΝΑΚΟΝΦΙΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ

Ἄλλοι μεταχειρίζονται τὸ Σλόανς διὰ τὰς μυϊκὰς καὶ νευραλγικὰς παθήσεις, ρευματισμοῦς, ἰσχυαλγίον, ἐξαρθρώσεις, καταγμάτα. Ἐπίσης διὰ τὸν βήχα, τὰ σθηκὰ καὶ ὡς προληπτικόν κατὰ τῶν κρουολογημάτων. Τὸ Σλόανς Λινιμντ δὲν εἶνε ἕνα νέον προιον μὲ ἀβεβασια ἀποτελέσματα. Ἀπὸ πεντηκονταετίας ἔχει δοκιμασθῆ. Ἡ ὑγιεῖς θερμότης τοῦ Σλόανς θερμαίνει ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ἐκδιώκει τοὺς πόνους. Ἐπαλειψατε μικρὰν ποσότητα εἰς τὸ μέρος τοῦ πόνου. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὁ πόνος ἐξαφανίζεται. Τὸ φιαλίδιον εἶνε μακρὰς διαρκείας. Εἶνε ἀποτελεσματικὸ καὶ οἰκονομικόν.

ΣΛΟΑΝΣ ΛΙΝΙΜΕΝΤ